

А като отхвъркна и отъ тамо —
Цопъ! — въ чорбата, като изгладнѣла!

Олелия дигна се голѣма:
Татко, цѣлъ изпрѣсканъ, както мама —
Вѣжди сви, сърдито се намръщи,
Срѣщу слисания Петка рипна
И за двѣтѣ го ушенца пипна:
„Скоро вѣнка! Да те нѣма вкѣщи!“

Прѣвелъ Д. Подвързачовъ

Пролѣтъ въ гората

Радва се гората, облѣчена въ нова зелена прѣ-
мѣна. Промѣква се прѣзъ младитѣ листенца слънцето
и играе по новата трѣвица.

Главата се замайва отъ сладкия дѣхъ на скри-
тата въ шубрѣжитѣ теменужка.

Таинствено бѣбли наблизу нѣйдѣ игриво поточе.

Птицитѣ се надпрѣварятъ съ пѣснитѣ си и въз-
хваляватъ царицата пролѣтъ.

Малко сиво зайче, наострило уши, весело припка
и играе съ слънчевитѣ лжчи, край голѣмия джбъ.
Джбѣтъ зашумѣ. Зайчето трепна и се мушна въ
храста. Пъргава катеричка скача отъ клонъ на клонъ
горѣ въ джба и търси сгодно мѣстенце да се при-
пече на топлото слънчице . . .

Всичко, всичко се радва на пролѣтъта! . . .

А. С.